

Ett litet land, men ett stolt folk

Klockan var tolv den 25 juli och tystnaden låg som ett blytäckte i konferenssummet på Kjeller Vindteknikk AS. I hela Norge, Norden och runt om i världen stod tiden stilla. Det var som om livet kommit till halt, och endast en enorm tomhet fanns kvar. Minuten som passerade kändes närmast oändligt lång, och i den öronbedövande tystnaden trevade tankarna frenetiskt efter någon form av logik i allt kaos. En djup rysning ilade genom min kropp innan tårarna till sist trängde fram. Den största katastrofen i Norge var ett faktum. En fruktansvärd tragedi, och jag befann mig mitt i den.

Jag hade arbetat i tre veckor på min praktikplats när terrorattackerna mot Regeringskvartalet och Utøya ägde rum den 22 juli. Landssorgen som uppstod satte självfallet sin prägel på den resterande delen av min praktikperiod och det skulle vara omöjligt att utelämnat det i den här berättelsen. Men som med alla andra tragiska situationer vi går igenom i livet blev jag, mina kollegor och resten av den norska befolkningen tvungna att försöka gå vidare.

När jag anlände med tåget till Oslo centralstation den 18 juni var jag fylld av förväntan. Min första kvalificerade arbetsinsats, efter fyra års studier vid teknisk fysik, stundade och var dessutom i ett

annat land! En blandad känsla av eufori och nervositet samlades som fjärilar i min mage. Kjeller Vindteknikk AS, Norges ledande företag för vindmätningar och vindanalys, ett företag fyllt med hög akademisk kompetens, hade valt ut mig. Jag kunde knappt hålla mig.

De oändliga intrycken fortsatte att ösa över mig och lagom till dess att jag började bli något förvirrad och fann mig själv tvekandes om vilket håll jag nu skulle gå, såg jag Jesper. Precis som utlovat stod han, med sin svarta t-shirt och sitt krulliga hår, troget och väntade vid informationen. Jesper är mottagningsofficer i Oslos lokala IAESTE-kommitté och studerar datavetenskap vid universitetet i Oslo. Efter att ha utväxlat några artighetsfraser där vi till min stora förvåning förstod varandra ganska bra satte vi kurs mot tunnelbanan hem. "Velkommen hjem!" sa Jesper när vi klev in i hallen till studentkollektivet som var mitt boende för sommaren.

Min första dag som trainee på Kjeller Vindteknikk var dagen då alla nerver släppte. Presentationer om företaget, alla anställda och deras namn gjorde mig överfylld med information. Min handledare på företaget, Øyvind, tog väl hand om mig och presenterade allt inklusive vår "daglig leder", som betyder VD på norska. Øyvind hade själv varit engagerad inom

IAESTE en gång i tiden, så han hade god förståelse för i vilken position jag var.

Dagarna gick och arbetet ökades gradvis både i omfattning och i svårighetsgrad. I takt med att jag klarade mindre enkla uppgifter, gavs jag större eget ansvar. Mot slutet satt jag och arbetade med avancerade projekt där jag både hade externa kunder och det egna företaget som uppdragsgivare. En intressant erfarenhet och ett bevis på att jag har kapacitet att klara mig med min utbildning i arbetslivet.

På samma sätt som uppgifterna blev svårare med tiden utvecklades även min relation med de andra på företaget. Fler förstod vad jag kunde, och jag började komma in i gruppen. De var väldigt intresserade av mig och vi pratade ofta. I början främst om hur jag kunde ha varm matlåda med mig när alla i Norge bara äter smörgåsar till lunch. Men allteftersom tiden gick lärde vi också känna varandra bättre och bättre. Så ambivalent som jag var när jag gjorde min sista dag har jag sällan varit i livet. Jag hade på en så kort tid lärt känna så många människor som jag tyckte om, och det tog mig emot att lämna både dem och staden som jag nu började känna mig så hemmastadd i.

Oslo är en omväxlande stad. Där finns någonting för alla att uppleva. På mina lediga helger från arbetet strosade jag med lätta steg längs de mångfacetterade gatorna i den centrala delen av staden. Jag fick se en spännande mix av gammalt och nytt; arkitektur som sträcker sig flera hundra år tillbaka i tiden varvas med moderna byggnader, som det vackra operahuset. På vägen runt staden passerade jag ofta barrikaderna som var fullständigt täckta av blommor från sörjande människor. Det var svårt att tänka sig att något så fruktansvärt hade sin skådeplats, så nära, mitt i centrum.

Med gråten i halsen fortsatte jag ändå, driven av tanken att ett vansinnesdåd, hur fruktansvärt det än var, inte skulle få ta ifrån mig förmågan att njuta av denna vackra stad. Det väller av lummiga gröna små parker i staden som ständigt inbjöd till en paus från storstadspulsen. Under de varma sommardagarna tog jag mig gärna en tupplur under ett träd i skymundan en stund.

Även i en storstad som Oslo tilltalades jag av landskapet. Den mer än 1000 år gamla staden ligger mellan flera åsar i en dalgång som blickar ut mot den vackra Oslofjorden. Inramningen bildar en praktfull gryta och utsikten från stadens backhoppningsarena i Holmenkollen är förtrollande vacker.

Oslo är en internationell och multikulturell stad. Vart man än går finns charmiga små butiker där man kan botanisera bland kryddor och frukter som kommer från andra sidan planeten. Invandringen till Oslo har varit stor de senaste åren och den fjärdedel som invandrarna utgör av staden bidrar med obegränsade kulturella utbyten. Under tiden för min praktik mötte jag många olika människor som alla hade sina berättelser och livsöden att dela med sig av.

De flesta gör ingen skillnad på Norge och Sverige. Och visst kan det vara så. I många avseenden är livet i Norge precis lika lätt som det är i Sverige. Vi delar ofta samma värderingar, har samma mentalitet och kommunicerar på ett gemensamt skandinaviskt sätt. Dessutom finns det ju många likheter i språket också. Men faktum är att under min resa fick jag chansen att känna av norrmännen och kan konstatera att vi är olika på flera sätt.

Ja, vi elsker dette landet lyder den första meningen i Norges nationalsång. Och den är en viktig symbol för människorna. Det

finns ett stort inslag av patriotism i Norge och de är väldigt stolta över sitt land, något som vi kanske har något svårare för i Sverige. Vill man diskutera Norge med en norrman gäller det att ha kött på benen. Att de skulle vara någon form av lillebror till Sverige hör till det förflutna. Det upplevde jag tydligt inom vindkraftsbranschen i vilken jag spenderade min tid.

En annan skillnad som markant märks i Norge är inställningen till arbetet. Arbetsdagarna är förkortade gentemot Sverige, och när jag pratade med en av mina arbetskollegor så fick jag direkt uppfattningen att de mycket hellre spenderar sin tid i naturen än på arbetet.

Och det bästa med Norge är naturen.

Som praktikanter hade vi förmånen att åka med på resor runtom i Norge. Svalbard, Trondheim, Bergen och Stavanger är ett axplock av de trevliga destinationerna det fanns möjlighet att besöka under sommaren. Och det var just naturen som stod i centrum för alla resorna. De flesta platserna i Norge är oerhört vackra; fjordarna och dalarna sträcker sig vida så långt ögat kan nå och det är en dramatisk landskapsbild. En fröjd för ögat.

Min bästa erfarenhet från tiden i Oslo är

utan tvekan alla kontakter jag knutit. IAESTE är en världsomspännande organisation och de engagerade i Oslo-kommittén gjorde ständigt allt för att vi skulle trivas. Varje vecka hade nya aktiviteter och fokus låg på oss praktikanter. Vi fick chansen att lära känna varandra, umgås och få en förståelse för varandras kulturer.

Utöver den oerhörda sammanhållning och alla nya vänner jag skaffat mig inom IAESTE har jag även knutit värdefulla kontakter för framtiden. Jag har i skrivande stund blivit erbjuden ett förslag för att utföra mitt examensarbete för Kjeller Vindteknikk och jag har haft kontakt med företaget sedan den dag jag

lämnade arbetsplatsen. Praktikplatsen kan i viss mån ses som en förlängd anställningsintervju och det är en exceptionell möjlighet som fler borde få ta del av. Det är, utan tvekan, en av de bästa upplevelser jag varit med om i hela mitt liv.

”Om en man kan visa så mycket hat, tänk hur mycket kärlek vi alla kan visa tillsammans.”

Orden kommer från en flicka som blev intervjuad efter terrorattacken. Det är precis på det sättet jag lärt känna Norge och norrmännen efter den här sommaren. När jag, bland de 150 000 människorna på Rådhusplatsen i Oslo centrum deltog i minnesstunden för de omkomna förstod jag vilken typ av människor jag lärt känna. Norrmännen må vara en liten nation, men de är ett stolt folk som står upp för varandra och bekämpar orättvisa med kärlek.

Den lärdomen och alla andra ovärderliga erfarenheter och upplevelser sitter jag nu här och funderar över. Det är många fina och starka minnen som jag aldrig kommer att glömma.

Hamn i Trondheim

Oslo operahus

Terrorattacken